

REPUBLIKA HRV
VISOKI UPRAVNI SUD REPU
Z A G R E
Frankopansk:

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	25.9.2019. 11:11:12	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/80	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-4	spis	0

mi broj: UsII-244/18-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlenji Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čaćić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, kojeg zastupa zaposlenica protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, kojeg zastupa uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Virovitice, Virovitica, Trg kralja Zvonimira 1, kojeg zastupa predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/335, urbroj: 376/10-18-18 od 21. svibnja 2018.

II. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem pod točkom I. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator koji ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Virovitice prema evidenciji Općinskog suda u Virovitici, na kojima ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 3518-16 i geodetskog situacijskog prikaza EKI na katastarskim podlogama, točkom II. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada Virovitice navedeno u uvjerenju Upravnog odjela za komunalne poslove, prostorno uređenje i graditeljstvo Virovitičko-podravske županije, klasa: 363-07/17-01/19 od 21. ožujka 2018., a koje je sastavni dio ovog rješenja, a koje ceste se nalaze u vlasništvu Grada Virovitice te na njima tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 3518-16; točkom III: navedeno je da količinu i vrstu EKI iz točaka I. i II. istog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu; točkom IV. utvrđuje se godišnja naknada za korištenje nekretnina iz točaka I. i II.; točkom V. utvrđuje se da Grad Virovitica ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz točke IV. tog rješenja od 17. svibnja 2017. nadalje, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva ukoliko je ista nastupila nakon 17. svibnja 2017.; točkom VI. obvezuje se tužitelj da u roku od 8 dana od primitka tog rješenja napravi obračun godišnje

naknade temeljem parametara iz točke I., II., III. i IV., te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi tuženiku i Gradu Virovitici; točkom VII. obvezuje se tužitelj da u roku od 10 dana plati Gradu Virovitici godišnju naknadu za pravo puta za prvu i drugu godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena; te se točkom VIII. obvezuje Grad Virovitica omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. i II. istog rješenja.

Protiv ovog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi da je sa zainteresiranom osobom sklopio ugovor o osnivanju prava služnosti temeljem kojeg je Grad Virovitica ispostavljaio račune za plaćanje naknade za 2016. i 2017. koju je tužitelj platio. Kako je 14. studenog 2016. zainteresirana osoba podnijela zahtjev za pokretanje postupka radi utvrđivanja tužitelja kao infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, to je tuženik 17. svibnja 2017. donio rješenje kojim je utvrdio visinu naknade za pravo puta. Navedeno rješenje poništeno je presudom ovog Suda, broj: UsII-130/17 od 6. rujna 2017., te smatra da je tuženik u postupku nakon ove presude postupio suprotno stajalištima koji su u njoj izražene. Ističe da je tuženik pogrešno riješio prethodno pitanje, budući da je obvezu tužitelja odredio od 17. svibnja 2017., a pravno pitanje o tome je li sklopljeni ugovor prestao važiti, po stajalištu tužitelja predstavlja prethodno pitanje i tužitelj osporava da bi ugovor prestao važiti danom donošenja prvotnog rješenja tuženika. Također obrazlaže razloge zbog kojih smatra da ugovor nije prestao važiti niti izjavom Grada o otkazu od 24. travnja 2018. te navodi da je osporenim rješenjem zainteresiranoj osobit priznato pravo na naknadu za pravo puta i na nerazvrstanim cestama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno jesu li doista nerazvrstane ceste u vlasništvu Grada Virovitice. Predlaže da sud tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem obrazlaže način utvrđivanja vremena prestanka ugovora o pravu služnosti, s obzirom da od tog dana nedvojbeno tužitelj nije podmirivao ugovorenu naknadu. Predlaže da sud tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.), kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog Zakona, te utvrđivanje „količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta“.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. istog Zakona operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području RH, što obuhvaća i nekretnine u vlasništvu RH i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s tim Zakonom i posebnim propisima.

Navodi tužitelja prema kojima sklopljeni ugovor o pravu služnosti na javnim površinama između tužitelja i Grada Virovitice i dalje egzistira nisu osnovani. Naime, za raskid ugovora dovoljna je jednostrana izjava stanke, a eventualni spor među ugovornim stranama nadležan je rješavati sud opće nadležnosti.

Tužitelj se također pogrešno poziva na stajalište ovog Suda izraženoj u presudi, broj: UsII-130/17 od 6. rujna 2017. Navedeno iz razloga što je tom presudom utvrđeno da tužitelj ispunjava obveze prema zainteresiranoj osobi temeljem sklopljenog ugovora od 2009., a to je učinio temeljem ispostavljenog računa za 2017., dok je rješenjem tuženika poništenim tom presudom obveza utvrđena i za 2017., dakle za godinu za koju je zainteresirana osoba izdala račun radi podmirivanja naknade za pravo služnosti puta koji račun je tužitelj podmirio. U

ovom postupku tuženik je obvezu tužitelja odredio počevši od 17. svibnja 2017. uz obrazloženje prema kojem nakon tog datuma stranke nisu ispostavljale račune, niti je plaćena naknada temeljem ranije sklopljenog ugovora o osnivanju prava služnosti koji je raskinut nespornim izjavama zainteresirane osobe, a novi ugovor stranke nisu sklapale. Navedeno obrazloženje, a time i određeno vrijeme početka obveze tužitelja u potpunosti prihvaća i ovaj Sud.

Tvrdnja tužitelja prema kojoj je zainteresiranoj osobi priznato pravo puta i na nerazvrstanim cestama na česticama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno predstavljaju li doista nerazvrstane ceste općenita je i nije ničim potkrijepljena. Tužitelj niti ne osporava pravo zainteresirane osobe na naknadu za pravo puta na svim česticama za koje je utvrđeno da čine nerazvrstane ceste na području zainteresirane, a tužitelj nije naveo brojeve čestica za koje smatra da nisu dio nerazvrstanih cesta. Zbog navedenog ovaj žalbeni razlog Sud ocjenjuje neosnovanim.

Također je nerazumljiv i neprihvatljiv prigovor tužitelja prema kojem se na nerazvrstanoj cesti visina naknade za pravo puta može odrediti isključivo ugovorom, pri čemu se tužitelj poziva na odredbu članka 101. stavka 2. Zakona o cestama. Naime, Zakon o elektroničkim komunikacijama poseban je Zakon koji utvrđuje pravo na naknadu za pravo puta, te način i postupak utvrđivanja prava na ovu naknadu, odnosno obvezu njezina podmirivanja kao i njezinu visinu, te izričito propisuje ovlast tuženika da svojim rješenjem utvrdi sve propisane kriterije za određivanje ove naknade po zaprimanju zahtjeva.

Iz naprijed navedenih razloga Sud je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine”, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučio kao pod točkom I. izreke, dok se odluka o objavi temelji na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu, 18. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
Ana Berlangi Fellner, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštena službenik

